

Опасен онлајн разговор

Сара Дарер Литман

Посветено на мажите и жените кои ги спроведуваат законите и секојдневно се соочуваат со гадостите на светот со цел нашите деца да бидат безбедни.

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

Want to go private?

© 2011 Sarah Darer Littman

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2015

Преведувач Деана Николовска

Коректура Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2015

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма, без согласност од издавачот.

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Опасен онлајн разговор

Сара Дарер Литман

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ПРВ ДЕЛ

ПРВА ГЛАВА

31 Август

„Како може да не си возбудена?“

Фејт, мојата најдобра пријателка уште од второ одделение, лежи на работ од базенот и ги гледа малите бранчиња кои се формираат додека поминува низ водата со своите тенки прсти.

„Мислам, ајде бе, Аби. Утре почнуваме со *средно* школо. Ќе биде многу подобро од основно.“

„Од каде знаеш па ти?“ се прашувам на глас.

Фејт превртува со очите.

„Па, како прво, ќе има многу нови деца. Нема да бидат едните исти луѓе со кои учиме цела вечност.“

„Одлично. Значи ќе има уште повеќе кралици на популарноста за да ни ги загорчуваат животите.“

Фејт брзо поминува со раката низ водата, фрлајќи неколку ладни капки кон мојата глава.

Не ѝ го пружам задоволството од тоа да почнам да пискам затоа што освежувањето ми доаѓа прилично

Опасен онлајн разговор

добро по цел ден поминат во печење на летното сонце.

„Зошто мораш да бидеш толку негативна?“

„Не сум негативна“, се бунам, бришејќи ја водата од лицето. „Јас сум само... амбивалентна.“

Лажливке, си мислам во себе, вистината е дека ти си исплашена.

„Ооох, амбивалентна. Веќе почна да учиш средношколски зборови?“

„Не, само што... претпоставувам дека еден дел од мене му се радува на сето ова. Но поголемиот дел од мене е... па, исплашен. Ме плаши големината на Рузвелт. Ме плаши можноста за губење. Ме плаши тоа што знам дека сè ќе биде различно.“

„Тоа што ќе биде различно не мора да значи дека ќе биде лошо, Абс. Различното исто така може да биде ново и возбудливо, нели?“

Е тоа е Фејт. Госпоѓицата која секогаш ја гледа добрата страна на работите.

„Претпоставувам дека си во право.“

„Па, не знам за тебе, но јас сум возбудена. Не можам да дочекам. Веќе одбрав што ќе носам - ќе го носам моето ново тексас фустанче во комбинација со онаа слатката, зелена маичка. Што мислиш, како да ја носам косата? Фатена или пуштена?“

„Хм... не знам. Може пуштена.“

„Можеш барем да се преправаш дека ти е гајле.“

„Гајле ми е. Само што јас сè уште немам ни помислено на тоа што ќе носам утре.“

„Зошто не? Ти си толку поубава од мене, а не правиш ништо со својата убавина. Знаам дека утре ќе се појавиш на училиште со некои стари фармерки и некоја маица што ти е премногу голема, наместо да направиш некоја комбинација која ќе ти ги истакнува облините.“ Фејт воздивнува и погледнува надолу во своите мали гради. „Ти барем *имаш* облини за покажување.“

Сара Дарер Литман

„Ох, престани“, ѝ вела м и чувствувам дека црвенеам. Јас отсекогаш сум ги сметала моите гради за клетва, а не за благослов. „Почнуваш да звучиш како мајка ми и Лили. Мислам дека ќе убијам некого ако уште еднаш ми речат дека во моментот ми треба само добра модна трансформација.“

„Па, не можеш да ме убиеш мене затоа што сум ти најдобра пријателка и нема да имаш со кого да седиш за време на ручеците“, се шегува Фејт, влажнејќи си го лицето со водата од базенот за да се олади. „Но сериозно, Аби, мислам дека мајка ти и Лили се во право, за промена. Добро би ти дошла една модна трансформација. Што велиш да се качиме горе и да пробаме неколку работи со твојата коса?“

„А што велиш да се симнеме во подрумот и повторно да го гледаме *Господарот на прстените*?“

Фејт воздивнува.

„Ајде бе, Аби, те молам! Овде правиме муабет за првиот училишен ден во средно. Можеме да го гледаме *Господарот на прстените* кога сакаме.“

Не гледам поента, но Фејт ме погледнува како нажалено кутре со нејзините крупни, кафени очи, а мене секогаш ми е тешко да ја одбијам кога го прави тоа.

„Океј. Твоја победа. Но нема да ти дозволам да ми ставиш еден тон глупости на лицето.“

Фејт се насмевнува, пресреќна од победата. „Ќе ти ставам само малку глупости. Доволно колку да ги истакнам твоите најдобри црти.“

По четириесет и пет минути кои мене ми изгледаат како цела вечност, Фејт ми ја прави стотата фризура по ред.

„Аман бе, Фејт. Почна да ме боли глава од ова кубење. И мислам дека нема да ми помине, освен ако не каснам од домашните колачиња со суво грозје на мајка ти.“

Опасен онлајн разговор

„Само уште неколку минути“, вели Фејт, влечејќи два прамени и фаќајќи ги на задниот дел од мојата глава со една голема, дрвена шнола. „Оваа фризура е добра. Ти ја трга косата од лицето за луѓето да можат да ти ги видат очите.“

„И тоа е добра работа? Мене ми се допаѓа кога професорите не можат да видат дали сум будна или спијам наутро.“

„Ти си решила да ми ја вадиш душата за ова, зар не?“ вели Фејт. Нејзините подзамижани очи се вперуваат во мојот одраз на огледалото.

„Не. Јас само... не гледам поента. Не е дека ова ќе направи некаква разлика.“

„Ти само чекај да завршам“, се буну Фејт. „Сега гледај нагоре за да ти ставам молив за очи.“

Ја поткревам главата нагоре и погледнувам во налепниците на таванот во собата на Фејт. Сè уште се сеќавам на првиот пат кога преспав кај Фејт во второ одделение. Госпоѓата Вилсон ги исклучи светлата и ја затвори вратата, а на таванот се појави магично сјајно соѕвездие од флуоресцентните налепници горе.

Мајка ѝ на Фејт е кул уметнички тип; таа не е како другите мајки. Пишува колумни за списанија и секогаш се обидува да нè натера да ѝ помогнеме во експериментирањето со нови проекти. Ми се допаѓа како се облекува, како да не ѝ е гајле што ќе помислат луѓето. И како ја фаќа нејзината долга темна коса во пунџа со само еден молив забоден низ неа. Мислам дека можам да избројам на прсти колку пати сум ја видела со шминка. Мислам дека интересот на Фејт за сите женски работи, нејзе ѝ е забавен и смешен. Мојата мајка, од друга страна, е сосема друга приказна. Таа е религиозна за нејзиното одење на фризер на секои шест недели и нема шанси да се симне во кујната на појадок за време на викенд без малку маскара и руменило. Кога се вратив дома од тоа преспивање кај Фејт во второ одделение и ја прашав

Сара Дарер Литман

дали може и јас да ставам ѕвезди на таванот во мојата соба, таа ми рече дека лепенките ќе ја уништат бојата.

Го чувствувам здивот на Фејт на лицето додека таа внимателно ми става молив за очи. Погледнувам надолу и забележувам дека јазикот ѝ сирка од крајчето на устата како и секогаш кога се концентрира. Во моето срце се шири топлина - некои работи никогаш не се менуваат. *Или се менуваат?* предупредува здодевениот глас во мојата глава. Посакувам тој глас да замолчи. И без него имам доволно трема.

„Та-даа! Погледни“, вели Фејт. „И те предизвикувам да ми кажеш дека не ти се допаѓа ова што го гледаш.“

Погледнувам во мојот одраз на огледалото на Фејт каде што има залепено слики од нас двете. Навистина изгледам различно. Моливот за очи прави моите кафени очи да изгледаат покрупно и подраматично, а Фејт ми ставила и блед, речиси безбоен сјај за усни. Изгледам постаро, личам на некој кој припаѓа во средно школо. Со мојата коса фатена вака, нема каде да се скријам. Се чувствувам изложено и, не знам, ранливо.

„Која е пресудата?“ прашува Фејт. „Јас мислам дека изгледаш многу убаво.“

„Јас... јас едноставно не знам дали личам на себе.“

„Се разбира дека личиш на себе, будалче!“ ме задева Фејт со насмевка. „Личиш на себе само со малку поголем труд, за промена.“

Се вратам да погледнам во Фејт. Ме лазат морници од овој труд „да ја промениме Аби“.

„Зошто сите толку запнале да ме претворат во нешто друго? Зошто не можете да ме сакате каква што сум?“

Насмевката на Фејт ја снемува кога ми упатува еден збунет и повреден поглед.

„Јас те сакам каква што си, Абс. Јас го правам ова само затоа што... Знаеш, затоа што се грижам за тебе и мислев дека ќе сакаш, па, да се појавиш во најдобро можно светло на првиот училишен ден. Знаеш, првите впечатоци се

Опасен онлајн разговор

важни. Извини ако направив да се почувствуваш како да се обидувам да те претворам во нешто што не си.“

Ме исполнува вина што направив таа да се чувствува лошо. Јас сум свесна дека на светот не постои подобра пријателка од Фејт затоа што таа е една од оние личности на кои можеш да сметаш без оглед на сè. Мене никој не ме разбира како Фејт, ниту некој од моите други пријатели, ниту моите родители, ниту мојата разгалена сестра Лили за која воопшто не можам да поверувам дека има иста ДНК како мојата.

„Извини, Фејт. Претпоставувам дека сум малку... знаеш...“

„Не, Аби, не знам. Кажи ми.“

Длабоко вдишувам и погледнувам во другата Аби во огледалото додека признавам.

„Исплашена сум.“ Се вртам да ја погледнам Фејт. „Се плашам од тргнувањето во средно. Се плашам дека работите ќе се сменат, но во исто време се плашам и дека ништо нема да се смени. Толку многу сум исплашена што посакувам летово да можеше да трае вечно, толку многу сум исплашена што стомакот ми се грчи, а во грлото ми стои огромна кнедла од која често не можам ни да заспијам.“

Кафените очи на Фејт светкаат кога ме прегрнува.

„Сите се плашат од тргнување во средно школо. Ако некој ти каже дека не се плаши, тогаш лаже. Но нас ни беше страв и кога тргнувавме во основно, а го преживевме тоа, зар не?“

„Да, едвај. Ако малтретирањето од страна на кралиците на популарноста секој ден воопшто може да се нарече *преживување*.“

Фејт се мурти. „Добро, ќе признаам, Аманда Армицац и другите вештерки навистина фрлија сенка врз годините поминати во основно. Но не беше *до толку* лошо - ние сепак понекогаш се забавувавме.“

„Да, претпоставувам дека си во право.“

Сара Дарер Литман

„Верувај ми, Аби. Во средно ќе биде подобро. Само облечи нешто убаво утре и среди ги косата и очите вака. Дај да почнеме со добар прв впечаток. Ветуваш?“

Фејт го крева малото прсте како што прави уште откако се запознавме во второ одделение. Јас го виткам моето околу нејзиното и мрморам, „Ветувам“, иако сум прилично сигурна дека тоа нема да направи никаква разлика и воопшто не верувам дека во средно школо ќе биде нешто подобро.

„Што си *направила*?“ вели Лили кога влегувам во автомобилот.

„Како мислиш?“ прашувам, посегнувајќи по шнолата на Фејт за повторно да ја пуштам косата да ми падне како завеса околу лицето.

„Немој, драга, косата ти е многу убава вака“, вели мајка ми, меркајќи ме критично. „Но и нешто друго е различно... Чекај, имаш ставено молив за очи. *Конечно*, си *направила* нешто да ги истакнеш очите како што те убедував. Ох, има ли крај на чудата?“

Се чувствувам како инсект под микроскоп. Сакам да ја избришам шминката, да ја разбушавам косата и повторно да си бидам нормална.

„Погрешна боја е“, вели Лили. „Аби требало да стави златен или кафен молив за нејзините очи, не црн. Црниот ја прави да изгледа како *даркерка*.“

„Па, ти можеш да ѝ позајмиш од твоите моливи, Лили.“

„Нема шанси! Не ѝ ги давам моите шминки. Таа не знае како правилно се наносуваат. Ќе ми ги уништи.“

„Јас не ни сакам да ги позајмам твоите глупави шминки, океј? Фејт само се обидуваше да ме натера да се дотерам за првиот училишен ден.“

„Фејт има право, Аби“, вели мајка ми. „Имаш само една шанса да оставиш добар прв впечаток.“

Опасен онлајн разговор

Ќе ѝ удрам бокс на следната личност што ќе ми го каже тоа.

„Јас веќе им имам оставено прв впечаток на најголемиот дел од луѓето таму. Ќе има само мал број нови деца кои не учеа со нас во основно. А јас имам запознаено дури и дел од нив во црква.“

„Е па, јас ќе ти ги позајмам моите шминки“, вели мајка ми со нејзиниот глас кој го означува крајот на дискусијата. „Затоа што вака изгледаш многу убаво, а дефинитивно е важно да се појавиш во најдобро можно светло првиот ден.“

„Што?!“ извикува Лили. „Мене никогаш не ми дозволуваш ни да ги допрам твоите шминки! И ти имаш само скапи работи!“

„Тоа, млада дамо, се должи на фактот дека ти некако ме обработуваш за да ти купувам купишта твои шминки, кои штотуку одби да ги делиш со сестра ти.“

„Сепак, не е фер.“

Лили се мурти на задните седишта цел пат накај дома, нешто што во друг случај би го сметала за благослов, со таа разлика што сега значи дека јас морам да бидам таа која ќе зборува со мајка ми, а мајка ми не сака да дискутира за ништо друго, освен за тоа што планирам да носам утре - божем имам некаква замисла, божем ми е гајле.

Мајка ми и Лили одлучуваат да го претворат моето облекување во заеднички проект, па ја напаѓаат мојата соба, буричкајки низ плакари и фиоки за да одберат потенцијални комбинации.

Добивам впечаток дека Лили намерно се обидува да направи да изгледам смешно затоа што спојува грозни комбинации какви што претходно не сум видела. Мајка ми најпосле ѝ се развикува: „Лили Ен!“ и ѝ наредува да ја напушти мојата соба.

Мајка ми се обидува да ме убеди да носам една комбинација што изгледа како униформа на ученичка во

Сара Дарер Литман

елитно приватно училиште што јас не би ја носела ни мртва.

„Немој да ми речеш дека си сериозна“, ѝ велам. „Помири се, мамо, јас не сум ти.“

Можам да забележам дека почнувам да ја нервирам. Лили ќе попуштеше досега. Не, може да го избришеме тоа. Лили ќе најдеше некоја мала слатка комбинација уште пред мајка ми да влезеше во собата, наместо да се однесува како некое тажно кукличе, кое, дури и на возраст од четиринаесет години, сè уште чека мајка ѝ да ја облече, како јас.

„Па, ти дефинитивно не придонесуваш многу во овој разговор, Аби, освен тоа што велиш „не“ за сè. Зошто ти не одбереш нешто за промена, па да ми дозволиш мене јас да речам не?“

Одлично. Самата си се наместив. Зјапам во алиштата на креветот и алиштата во плакарот, надевајќи се дека ќе добијам инспирација. Јас сакам само да грабнам едни шорцеви и една маичка со кратки ракави, но знам дека тоа би ја збеснало мајка ми. Се принудувам себеси да „се потрудам“ и земам едно тексас здолниште и памучна бела блуза и ги ставам на креветот. И покрај тоа што јас навистина не обожавам здолништа, претпоставувам дека ова ќе ми ја откачи мајка ми од вратот, па можеби утре сепак ќе можам да си облечам шорцеви.

Мајка ми се насмевнува со одобрување. „Супер. Гледам дека почнуваш да размислуваш за својот изглед.“

Таа тргнува накај мојата комода, каде што моите обетки се во една кутија, измешани со бразлетните и ѓерданите.

„Драга, ти го купив ова дрво за обетки“, вели мајка ми, почнувајќи да ги закачува обетките на еден држач со боцки. „Зошто не го користиш? Така ќе можеш да гледаш што всушност имаш за да можеш да одбереш соодветни модни додатоци.“

Она што мајка ми никако не може да го разбере е

Опасен онлајн разговор

дека модните додатоци имаат прилично ниско место на мојата листа со приоритети.

„Добро, мамо. Ќе го користам. Сега, доволно ми помогна за една вечер.“

Мајка ми зема еден пар бисерни обетки - подарок од баба ми. Тие практично врескаат: *Видете ме, јас сум конзервативна и добра и чиста.*

„Зошто не ги носиш овие, душо?“

„Ух... можеби. Добро.“

Во овој момент, би се согласила да носам и калуѓерска наметка само за да ја избркам мајка ми од мојата соба.

„Па, јас ќе одам да правам вечера. Гледај да не заборавиш да си спакуваш нешто за утре.“

„Аха. Ќе проверам.“

Јас едвај ја слушам затоа што веќе го отворам лаптопот и се најавувам на ChezTeen.com. Тоа е една нова веб страна за тинејџери. Јас и Фејт веќе неколку месеци имаме профили и ми се допаѓа многу повеќе од Facebook затоа што на овој сајт можеш да си го дизајнираш сопствениот аватар и можеш да користиш прекар наместо вистинското име. Веб страната всушност е еден вид на втор, имагинарен, онлајн живот каде аватарите наместо само да разговараат, можат и да се дружат на вистински места. На сајтот има дури и вистински музичари кои одржуваат концерти во Хиподромот. Минатиот месец, јас и Фејт бевме на *Идол* - или барем нашите аватари беа. Плус, сега сите се на Facebook. А и нивните баби. Мајка ми ме натера да ја додадам за пријателка - тоа беше условот за да отворам профил. На ChezTeen.com ако ништо друго, имам барем малку простор да дишам без родителски надзор.

Се најавувам и гледам дека Фејт веќе е таму. Нејзиниот прекар е Faithfull205. Јас сум AbyAngel99.

Што има? пишувам.

Одбра гардероба?

Сара Дарер Литман

Офкам, а моите прсти ја удираат тастатурата по-силно од обично.

Да, МАМО!!!!

Па, што ќе носиш?

Тексас здолниште, бела блуза.

Звучи океј.

Звучи секси!

Што? Тоа не е Фејт. Тоа е машки аватар со разбушавена коса и очила за сонце по име BlueSkyBoi.

AbyAngel99: Ха ха

BlueSkyBoi: Ти?

Faithfull205: Тексас здолниште & зелена маичка.

BlueSkyBoi: Фино. Вие 2 сте како близначки.

AbyAngel99: Па, најдобри другарки сме.

BlueSkyBoi: Кое одделение сте?

AbyAngel99: Утре тргнуваме во средно школо.

BlueSkyBoi: Возбудени?

Faithfull205: Да :)

AbyAngel99: Не многу.

BlueSkyBoi: Зошто не?

AbyAngel99: Немам поим. Страв, претпоставувам.

BlueSkyBoi: Јас го преживеав средното училиште. Ќе го преживеете и вие.

Одеднаш, ми се отвора прозорче за приватен чет. Тоа е Фејт.

Faithfull205: Типов е СТАР! Сигурна си дека треба да зборуваме со него? Што ако е некој манијак?

AbyAngel99: Не е толку стар. Штотуку завршил средно. А не е дека ќе му кажеме каде живееме.

Faithfull205: Претпоставувам дека си во право.

Опасен онлајн разговор

Разговараме со BlueSkyBoi уште некое време. Тој нè прашува кои ни се омилените први десет песни на нашите iPod-и. Не ми се верува кога слушам дека неговите се речиси идентични на моите.

AbyAngel99: ЛЕЛЕ, НЕ МИ СЕ ВЕРУВА! Ние сме музички близнаци!

BlueSkyBoi: Или сродни души :)

Мајка ми ме вика за вечера.

AbyAngel99: Морам да бегам.

Faithfull205: Се гледаме утре, Абс! Хохо

BlueSkyBoi: Се гледаме, сродна душо :)

Никој никогаш претходно не ме нарекол сродна душа, а помислата да го чујам тоа од личност што воопшто не ја познавам, од аватар со разбушавена коса и кожна јакна по име BlueSkyBoi е просто... па, смешна.

Се смешкам додека одам накај трпезаријата.